

Door André Nientied

PESTKOPPEN EN VAMPIERS

VAMPIERS BLIJKEN OOK IN ZWEDEN TE GEDIJEN, VOLGENS *LET THE RIGHT ONE IN*. REGISSEUR TOMAS ALFREDSON: 'IN SCANDINAVIË IS HET IN DE WINTER VIER MAANDEN LANG DUISTER. VOOR VAMPIERS IS DAT EEN IDEALE SITUATIE.'

De prachtige film *Let the Right One in* heeft alle basis-ingredienten van een vampierfilm – bloed, vampiers uiteraard – maar lijkt er desondanks helemaal niet op. Dat komt deels doordat de maker, Tomas Alfredson (44), helemaal niet geïnteresseerd was in vampiers. 'Ik heb niets met vampierfilms, ik ben in Zweden vooral bekend van mijn komedies. En ik doe al vijftien jaar cabaret op tv, met een vast groepje. We zijn de Monty Python van Zweden.' Maar toen Alfredson het boek *Låt den Rätte Komma in* van John Ajvide Lindqvist las, wist hij dat hij het moest verfilmen, ook al is één van de hoofdpersonen, Eli, toevallig een vampier. Alfredson herkende zichzelf in de andere hoofdpersoon, Oskar, een

12-jarige jongen die wordt gepest. 'Ook ik ben als jongetje gepest, van mijn 8ste tot mijn 11de. Het pesten was het element uit het boek dat me het meest raakte, juist omdat het niet sentimenteel was gedaan. Kinderen die worden gepest zijn meestal zielig en lief, maar niet in dit verhaal. Oskar is niet bedroefd, hij is kwaad. Je kunt de vampier waarmee hij vriendschap sluit ook zien als iets dat hij verzint om zijn woede een vorm te geven.'

Aanvankelijk is het niet duidelijk in welke tijd *Let the Right One in* speelt. Er komt een Rubik's Cube in beeld, er klinkt een nieuwsflard op de radio over Brezjnev en er hangt ergens een poster van The Clash, dus het moet begin jaren tachtig zijn. Maar het oogt behoorlijk tijdloos en dus universeel.

Alfredson: 'Het verhaal speelt in februari 1982, om precies te zijn. Maar ik hou niet van de kleuren van de jaren tachtig, dus heb ik er wat jaren-zeventigkleuren in gesmokkeld. Want ook al speelt het verhaal in 1982, niet iedereen heeft dan meteen een auto uit dat jaar, of gloednieuwe kleren.' Ook de alomtegenwoordige sneeuw draagt bij aan de sfeer.

'OOK IK BEN ALS JONGETJE GEPEST'

Niet alleen visueel, maar ook op de geluidsband. Alfredson: 'De Zweedse winters zijn erg stil, vanwege de sneeuw. Je komt dan heel dicht bij je

eigen lichaamsgeluiden, je hoort je eigen hart kloppen en je bloed gonzen. We leven in Scandinavië in de winter vier maanden lang in de duisternis. Voor vampiers is dat een ideale situatie. Maar ik wilde juist een lichte film maken. Dat kan dankzij de sneeuw, die zelfs nachtsènes een zekere lichtheid meegeeft.' *Let the Right One in* maakte een triomftocht langs festivals en werd zelfs in de VS op kleine schaal uitgebracht. 'Het is fantastisch dat deze kleine vreemde film zo'n succes over de hele wereld is geweest.' Met de onvermijdelijke Amerikaanse remake gaat Alfredson zich niet bemoeien. 'Het voelt heel vreemd dat iemand anders aan de gang gaat met hetzelfde materiaal, maar *what the hell*: ze gaan hun gang maar.' ■ **Reageren? reactie@revu.nl**